

Θεάτρου Πόλις. Διεπιστημονικό περιοδικό για το θέατρο και τις τέχνες

Τεύχος 1 (2014) ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

«Γράμμα σε ένα νέο ηθοποιό»: Για τον αυτοσχεδιασμό

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ Θ. (2023). «Γράμμα σε ένα νέο ηθοποιό»: Για τον αυτοσχεδιασμό. *Θεάτρου Πόλις. Διεπιστημονικό περιοδικό για το θέατρο και τις τέχνες*, 162-164. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/theatropolis/article/view/34569>

Από τη θεωρία στην πράξη

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

Σκηνοθέτης- Θέατρο Άπτις

«Γράμμα σε έναν νέο ηθοποιό»: Για τον αυτοσχεδιασμό

Μια μέρα στο εργαστήριο ανέκραξε ένας νεαρός ηθοποιός «θέλω να αυτοσχεδιάσω. Θέλω να μοιραστώ με τους άλλους δημόσια το «συγκεκριμένο» που βρίσκω στον αυτοσχεδιασμό», πυροδοτώντας έτσι στην ομήγυρη μια έντονη ατελείωτη συζήτηση που τελικά επικεντρώθηκε πάνω στη Σωματική γλώσσα του ηθοποιού.

«Οι ερωτήσεις με τη μορφή διαπιστώσεων ατελείωτες!

Θέλεις οπωσδήποτε ν' αυτοσχεδιάσεις, να ενεργοποιήσεις το Σώμα σου, να δεις τον κόσμο κρατώντας τα μάτια του κορμιού σου ανοιχτά. Θέλεις να γνωρίσεις τη σκοτεινή και μυστηριώδη παράδοση του κορμιού σου, και να χορέψεις αδέξια, στριφογυριστά, το χορό της γέννησης, της ζωής και του θανάτου, και έτσι να διευρύνεις τα όρια της ύπαρξής σου, μιας ύπαρξης που ποτέ δεν γνωρίζει ότι «ωριμάζει».

Οι ερωτήσεις συνεχίζονται συμβουλευτικά!

Θέλεις το Σώμα σου να 'ναι πάντα εκτεθειμένο, έτοιμο για αναμόρφωση, να αυτοσχεδιάζει αδιάκοπα, να διατηρεί μια ερωτική σχέση με την παράδοση, να ενώνει τα αντίθετα, να χορεύει τον τρελό χορό της σύγκρουσης των αντιθέτων. Θέλεις τα όρια του Σώματός σου να είναι διαπερατά, ανοιχτοί ενεργειακοί αγωγοί, τόποι μετάλλαξης πρωτογενών υλικών που θα κρατούν πάντα ανοιχτά τα μάτια της αυτογνωσίας σου.

Παύση και αμέσως με μεγαλύτερη ένταση!

Θέλεις να είναι το σώμα σου πάντα ατελές, να μην ωριμάζει σα να μη γεννήθηκε ποτέ, και σαν να προσπαθεί κάθε φορά να γεννηθεί. Να παλεύεις με το εγώ σου, που προσπαθούσε να ριζώσει βαθιά μέσα σου, για να πλάσει «τέλειο και αμετάβλητο» σχήμα στα αισθήματά σου.

Οι ερωτήσεις συνεχίζονταν με την μορφή χειραγώγησης!

Θέλεις να βυθίζεσαι βαθιά μέσα στο Σώμα σου, (μέσα στον βαθύτερο εαυτό σου) κι αυτή τη φορά δεν θέλεις να «βυθίζεσαι βαθιά εσωτερικώς» δεν θέλεις να ρίξεις σκάλα απ' έξω για να την κατεβάσεις μέσα βαθιά στον εαυτό σου. Θέλεις να προκαλέσεις την εξέγερση βαθύτερων δυνάμεων που βίαια θα ανατρέψουν όλες τις σκάλες.

Οι ερωτήσεις συνεχίζονταν με τη μορφή επίθεσης.

Θέλεις να γκρεμίσεις τον τοίχο που σε κρατάει βυθισμένο μέσα στον εαυτό σου, να πετάξεις έξω από τα «γνωστά» σου όρια, να αυτοσχεδιάσεις, να αιωρείσαι, να φέρνεις στην επιφάνεια εικόνες από το χώρο του ασυνείδητου. Να ενοχοποιήσεις τους ανθρώπους και να τους βάλεις συνεργούς (συν δημιουργούς) στο μεγάλο ταξίδι για τη χώρα της Μνήμης, αυτής που κρύβει την πρωταρχική γλώσσα του κυττάρου, και ν' αυτοσχεδιάσεις «γιατί θέλεις να μοιραστείς με τους άλλους το συγκεκριμένο που βρίσκεις στον αυτοσχεδιασμό».

Παύση.

Η Διανοητική έξαρση κόπασε, ο νεαρός ηθοποιός βουβάθηκε, η ουτοπία χάθηκε, η απόγνωση μας μεγάλωσε, το Σώμα ξανά φοβήθηκε, μια αίσθηση θανάτου απλώθηκε παντού. Οι παγίδες τριγύρω μας γίναν πάλι ορατές.

Μια παρολίγον εντυχισμένη στιγμή θεάτρου.